

96.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 30 stycznia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

Na podstawie art. 5, 11, 24, 26 i 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 712) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Artykuły (art.), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają arty-

kuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

(2) Paragrafy (§), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

Do art. 1.

§ 2. (1) Pod pojęcie praktyki lekarskiej nie podpadają:

- a) zarządzenia administracyjne władz rządowych lub samorządowych w zakresie zdrowia publicznego,
- b) przeprowadzanie badań przez chemików, przyrodników lub farmaceutów w granicach przyznanych im uprawnień.

(2) Pojęcie „zapobieganie szerzeniu się chorób” obejmuje również zapobieganie powstawaniu chorób.

Do art. 5.

§ 3. (1) Z okresu jednorocznej praktyki szpitalnej każdy lekarz obowiązany jest odbyć co najmniej 9 miesięcy w klinikach uniwersyteckich, szpitalach wojskowych lub zakładach leczniczych, uznanych przez Ministra Opieki Społecznej za nadające się do odbywania w nich praktyki szpitalnej, na oddziałach chorób wewnętrznych, chirurgicznych oraz położniczych, po trzy miesiące na każdym z tych oddziałów. Przez pozostałe trzy miesiące lekarz może praktykować w wymienionych wyżej zakładach leczniczych (klinikach) na tych samych lub innych oddziałach, albo:

- a) w zakładach uniwersyteckich higieny, medycyny sądowej lub innych;
- b) w państwowych zakładach higieny;
- c) w zakładach medycyny zapobiegawczej;
- d) w centralnym instytucie i studjach wychowania fizycznego;
- e) w innych zakładach, uznanych za nadające się do odbywania w nich praktyki szpitalnej przez Ministra Opieki Społecznej.

Ponadto każdy lekarz obowiązany jest w czasie odbywania praktyki szpitalnej przejść przeszkolenie w zakresie ratownictwa i obrony przeciwgazowej na kursach, zorganizowanych przez Ministra Spraw Wojskowych, lub uznanych za nadające się do tego celu przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Spisy zakładów leczniczych oraz innych, uznanych za nadające się do odbywania w nich praktyki szpitalnej, ogłasza Minister Opieki Społecznej, a co do zakładów leczniczych lub innych, będących w zarządzie wojskowym, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(3) Okres czasu, w ciągu którego lekarz obowiązany jest odbyć jednoroczną praktykę szpitalną, nie może przekraczać trzech lat.

(4) Minister Opieki Społecznej może uznawać praktykę szpitalną, odbytą w niewymienionych w ust. 1 zakładach leczniczych lub innych zagranicą lub w dłuższym okresie czasu, niż ustalonym w ust. 3, za równorzędną z praktyką szpitalną w rozumieniu niniejszego paragrafu.

(5) Do czasu jednorocznej praktyki szpitalnej wlicza się czas praktyki szpitalnej, odbytej przed dniem 15 października 1932 r., na zasadach przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 484).

(6) Praktyka szpitalna, rozpoczęta przed dniem 15 października 1932 r. na zasadzie dotychczasowych przepisów i odbyta bez przerwy po tym terminie jest uważana za równoznaczną z praktyką szpitalną, odbytą w myśl nowych przepisów, pod warunkiem uzyskania dyplomu lekarskiego najdalej do dnia 14 października 1933 r.

Do art. 6.

§ 4. (1) Przy rejestracji powinny być przedstawione następujące dokumenty:

- a) dyplom lekarski jednego z uniwersytetów polskich lub dyplom zagraniczny, uznany w Polsce, wraz z jednym uwierzytelnionym odpisem;
- b) dowody odbycia jednorocznej praktyki szpitalnej oraz kursu ratownictwa i obrony przeciwgazowej z ich uwierzytelnionymi odpisami;
- c) poświadczenie obywatelstwa polskiego, wydane przez powiatową władzę administracji ogólnej w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 320); jeżeli rejestracja dotyczy oficerów służby czynnej, — uwierzytelniony wyciąg z „Dziennika Personalnego”, jeżeli zaś dotyczy urzędników państwowych — uwierzytelniony odpis dekretu nominacyjnego;
- d) własnoręcznie napisany życiorys;
- e) dwie fotografie;
- f) ponadto w przypadkach, gdy prawo wykonywania praktyki lekarskiej uzależnione jest od uprzedniej zgody Ministra Opieki Społecznej — zgoda tegoż Ministra.

(2) Izby lekarskie zapisują lekarzy na listę swych członków na podstawie dyplomu i dowodu rejestracji.

(3) Przed rozpoczęciem wykonywania praktyki lekarskiej, jak również w razie zmiany miejsca pobytu, każdy lekarz obowiązany jest zgłosić się osobiście u właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej z dowodem rejestracji.

(4) Lekarz obowiązany jest niezwłocznie zaświadomić wojewódzką władzę administracji ogólnej oraz izbę lekarską o zmianach imienia, nazwiska lub uzyskaniu nowego tytułu naukowego, z którego zamierza korzystać.

(5) Lekarze wojskowi, wykonywający praktykę lekarską poza służbą wojskową, podlegają ogólnym przepisom.

(6) Osoby, wykonywające praktykę lekarską, które przy rejestracji, dokonanej na podstawie art. 3 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem

(Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762) lub na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej, nie złożyły dowodów, przewidzianych w niniejszym paragrafie, lub ich odpisów, obowiązane są złożyć je w wojewódzkiej władzy administracji ogólnej najdalej do dnia 31 marca 1934 r.

Do art. 11.

§ 5. (1) Za środki lecznicze, niedopuszczalne do obrotu w kraju, w rozumieniu art. 11 ust. 1 pkt. a) uważa się:

- a) specyfikiki farmaceutyczne (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych — Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 406), nieposiadające numeru rejestru właściwego Ministerstwa;
- b) surowice, szczepionki, preparaty bakteryjne, organoterapeutyczne, pochodne arsenobenzenu oraz środki homeopatyczne, na których wyrób lub obrót nie zostało wydane zezwolenie;
- c) inne środki lecznicze, zabronione z mocy szczególnych przepisów prawnych;

(2) Za informacje, mogące wprowadzić w błąd publiczność (art. 11 ust. 1 pkt. b), uważa się w szczególności:

- a) wszelkie wskazania lecznicze, nieodpowiadające działaniu danego środka leczniczego;
- b) nadawanie środkom leczniczym niezgodnie z prawdą cech wyłącznej lub przesadnej skuteczności leczniczej.

(3) Za przedmioty użytku (art. 11 ust. 1 pkt. c) uważa się przedmioty, określone w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorcze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343).

(4) Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się również w dziedzinie zapobiegania i przerywania ciąży.

(5) Za prasę fachową w rozumieniu art. 11 ust. 2 uważa się tylko te pisma lub wydawnictwa periodyczne, które za takie zostaną uznane przez wojewódzką władzę administracji ogólnej po wystąpieniu opinii izby lekarskiej.

(6) Na wszelkie ogłoszenia, druki, broszury, listy dziękczynne i inne komunikaty lub reklamy, dotyczące lecznictwa oraz środków lub sposobów i metod leczniczych, przeznaczonych do wystawienia na widok publiczny lub podania w inny sposób do publicznej wiadomości, należy uprzednio uzyskać zezwolenie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

(7) Osoby, firmy oraz instytucje, pragnące uzyskać zezwolenia, określone w ust. 6, obowiązane są przedstawić wojewódzkiej władzy administracji ogólnej dokładny tekst oraz wskazać formę i sposób podawania do publicznej wiadomości ogłoszenia lub innej reklamy w 2-ch egzemplarzach, z których jeden, przeznaczony dla strony, powinien być przez

władzę tę zaopatrzonej w stosowną klauzulę, wykazującą, w jaki sposób i pod jakimi warunkami ogłoszenia te mogą być podawane do publicznej wiadomości.

(8) Wojewódzka władza administracji ogólnej może zwalniać aż do odwołania instytucje, firmy lub poszczególne osoby od obowiązku uzyskiwania pozwoleń, wymienionych w ust. 6.

(9) Zezwolenie właściwej władzy i zwolnienie, przewidziane w ust. 8, uprawnia do ogłoszeń na całym obszarze Państwa Polskiego w sposób i w formie, zatwierdzonej przez tę władzę.

(10) Władzą właściwą do wydawania zezwoleń na ogłoszenia i zwolnień jest ta wojewódzka władza administracji ogólnej, na której obszarze mieści się stała siedziba zarządu instytucji, przedsiębiorstwa lub osoby, zamieszczającej ogłoszenie, lub w której interesie ogłoszenie to ma być umieszczone.

(11) Dla instytucji, przedsiębiorstw i osób prywatnych, nieposiadających stałego przedstawicielstwa lub stałego miejsca zamieszkania w Polsce, właściwymi władzami są:

- a) do wydawania zezwoleń — ta wojewódzka władza administracji ogólnej, na której obszarze mieści się siedziba zarządu wydawnictwa lub przedsiębiorstwa, które ma podać ogłoszenie lub reklamę do publicznej wiadomości; przepisy ust. 9 nie mają tu zastosowania;
- b) do wydawania zwolnień, przewidzianych w ust. 8 — Komisariat Rządu m. st. Warszawy.

(12) Przesyłki pocztowe, nadchodzące do Polski z zagranicy, a zawierające broszury, pisma, komunikaty, druki lub inne reklamy o treści leczniczej, lub środki lecznicze, podlegają obowiązującym przepisom pocztowym.

(13) Osoby, odpowiedzialne za umieszczenie lub rozpowszechnianie ogłoszeń i wszelkich innych reklam, objętych treścią niniejszego paragrafu, w czasopiśmie, wszelkiego rodzaju wydawnictwach stałych lub periodycznych i przedsiębiorstwach (teatrach, kinach, radio lub innych), na domach, słupach, ogrodzeniach lub innych miejscach publicznych — mogą ogłoszenia i reklamy te zamieszczać, ogłaszać lub podawać w inny sposób do publicznej wiadomości:

- a) w przypadkach, gdy ogłoszenia te lub reklamy pochodzą od przedsiębiorstw, instytucji lub osób prywatnych, mających siedzibę w kraju — na podstawie przedstawionego zezwolenia lub zwolnienia, względnie na podstawie pisemnego ich oświadczenia, wskazującego władzę, która zezwolenie lub zwolnienie dała, oraz datę i numer pisma władzy;
- b) w pozostałych przypadkach — jedynie na podstawie przedstawionego zezwolenia lub zwolnienia.

(14) Przepisy niniejszego paragrafu stosują się do lekarzy, praktykujących na obszarze woj. śląskiego, jedynie do czasu utworzenia izby lekarskiej śląskiej albo przyłączenia ich do jednej z sąsiednich izb

lekarskich; po tym czasie będą miały zastosowanie przepisy § 11.

(15) Postanowienie niniejszego paragrafu stosuje się również do ogłoszeń i reklam zakładów leczniczych, uzdrowisk i wód mineralnych.

Do art. 12.

§ 6. (1) Zgoda na dokonanie zabiegu operacyjnego powinna być wypowiedziana wobec jednego przynajmniej świadka bądź stwierdzona na piśmie.

(2) W razie dokonywania zabiegu operacyjnego w obrębie zakładu leczniczego stosuje się przepisy art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).

(3) Zaświadczenia 2-ch lekarzy, przewidziane w art. 12 ust. 3, nie wymagają odbycia uprzednio narady lekarskiej, lecz mogą być wydane oddzielnie przez każdego z nich.

(4) Opłaty za badania lekarskie oraz za świadectwa lekarskie, wymienione w art. 12 ust. 3, określa cennik, przewidziany w art. 21.

(5) Lekarze, dokonywający zabiegu operacyjnego lub spędzenia płodu, obowiązani są wszelkie dowody, na których zasadzie dokonali zabiegu, przechowywać przez 5 lat.

Do art. 13.

§ 7. (1) Postępowanie o zawieszeniu lekarza w wykonywaniu praktyki lekarskiej w trybie art. 13 ust. 2 wdraża Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek sądu, innego urzędu, instytucji lub izby lekarskiej.

(2) Komisje lekarskie składają się z 3-ch członków, z których co najmniej 2-ch powinno być specjalistami chorób psychicznych. Orzeczenia komisji lekarskich zapadają większością głosów.

(3) Orzeczenia komisji lekarskich powinny ustalać rodzaj choroby, czas jej przypuszczalnego trwania, jak również zawierać opinie, czy dalsze wykonywanie praktyki lekarskiej przez lekarza psychicznie chorego może zagrażać życiu lub zdrowiu osób, przez niego leczonych.

(4) W razie nieokreślenia przez komisję lekarską czasu trwania choroby lub też w razie uznania choroby za nieuleczalną, Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) wydaje orzeczenie, zawieszające lekarza w wykonywaniu przez niego praktyki lekarskiej na czas nieokreślony.

(5) Jeżeli czas trwania choroby psychicznej lekarza badanego zostanie określony poniżej jednego roku, komisja lekarska wskaże jednocześnie najbliższy termin ponownego badania.

(6) Komisja lekarska może skierować lekarza, chorego psychicznie, do zakładu leczniczego przez siebie oznaczonego, dla wydania fachowej opinii.

(7) W razie odwołania się lekarza od decyzji Wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy) lub w trybie nadzoru Minister Opieki Społecznej może zarządzić ponowne zbadanie stanu zdrowia lekarza

psychicznie chorego przez komisję lekarską, wyłonioną przez Naczelną Izbę Lekarską.

(8) Przepisy niniejszego paragrafu mają analogiczne zastosowanie do komisji lekarskiej, wyłonionej przez Naczelną Izbę Lekarską.

Do art. 15.

§ 8. Przepisy o zabezpieczeniu tajemnicy lekarskiej w zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 38, poz. 382) oraz wszelkich instytucjach, posiadających dane o chorobach, wydadzą zarządy tych zakładów lub instytucji najpóźniej do dnia 31 marca 1934 r.; przepisy te zatwierdza wojewódzka władza administracji ogólnej.

Do art. 17.

§ 9. (1) Ustalanie, czy stale czynna doraźna pomoc lekarska zaspokaja w dostatecznej mierze potrzeby ludności miejscowej, należy do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

(2) W miejscowościach, posiadających zorganizowaną doraźną pomoc lekarską, uznaną przez wojewódzką władzę administracji ogólnej za zaspokajającą w dostatecznej mierze potrzeby ludności, władza ta określa granice, w których obrębie pomoc ta zwalnia lekarzy od obowiązku, przewidzianego w art. 17 ust. 1; przepis powyższy nie ma zastosowania do lekarzy w czasie trwania ich zajęć w organizacjach lub instytucjach doraźnej pomocy lekarskiej.

Do art. 24.

§ 10. (1) Przepisy o wydawaniu z aptek środków lekarskich, jak również przepisy o detalicznej sprzedaży substancji i przetworów odurzających, stosują się również i do lekarzy w części, normującej sposób wystawiania recept.

(2) Na receptach na środki silnie działające lub odurzające dla dzieci należy ponadto wskazywać wiek dziecka.

(3) Środki odurzające mogą być przez lekarzy zapisywane tylko w formie i dawkach lekarskich, przeznaczonych do bezpośredniego zużycia przez chorego, oraz w ilości, nieprzekraczającej dziesięciokrotnej najwyższej dawki lekarskiej.

(4) Lekarze mogą zapisywać jedynie te środki lecznicze, które są dopuszczone do obrotu w kraju.

Do art. 26.

§ 11. (1) Sprawy ogłaszania i reklamowania się lekarzy oraz zakładów leczniczych w zakresie wykonywania praktyki lekarskiej lub lecznictwa, przekazuje się aż do odwołania izbom lekarskim do unormowania w porozumieniu z Naczelną Izbą Lekarską.

(2) Wydawanie orzeczeń, że zajęcie nie licuje z etyką lub powagą zawodu lekarskiego, powierza się aż do odwołania izbom lekarskim.

§ 12. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 8 dnia po jego ogłoszeniu.

(2) Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy dotychczasowe, dotyczące spraw, unormowanych w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności:

- a) rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 sierpnia 1919 r. w przedmiocie ogłoszeń treści lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 432);
- b) punkt a) § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 sierpnia 1928 r. o przekazaniu Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzji (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 694);
- c) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1929 r. oraz z dnia 15 lutego 1930 r. o obowiązku odbywania jednorocznej praktyki szpitalnej przez lekarzy (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 62, poz. 484 oraz z 1930 r. Nr. 13, poz. 96);
- d) rozporządzenie ministerjalne niemieckie z dnia 7 lipca 1908 r., zawierające zasady odbywania rocznej praktyki szpitalnej przez medyków (Dz. Min. str. 271);
- e) obwieszczenie Rady Związku jej z dnia 21 maja 1901 r., dotyczące ordynacji egzaminacyjnej dla lekarzy z dnia 21 maja 1901 r. (§§ 1, 2, 59, 63, 64); oraz
- f) rozporządzenie policyjne prezesa rejencji opolskiej z dnia 18 grudnia 1875 r. (Dz. U. str. 373).

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*